

Vi ser i disse år et globalt marked udvikle sig, og det er en konsekvens af to ting. For det første er det en konsekvens af den nye informations- og kommunikationsteknologi, som gør det globale marked muligt, og for det andet er det en konsekvens af et politisk ønske, for et globalt marked giver større velstandsmuligheder for alle lande, både rige og fattige, og samtidig er handel, økonomisk integration og effektiv informationsspredning et afgørende element i skabelsen af en fredeligere verden.

Danmarks deltagelse i det globale marked giver store muligheder for stigende velstand, men den indeholder også trusler, som kan vise sig ganske vanskelige at håndtere, og både mulighederne og truslerne følger af den samme forandringsproces, som vi ikke kan melde os ud af, og det er i vid udstrækning op til os selv, op til vores egen beslutnings- og handlekraft, om det bliver truslerne eller mulighederne, der kommer til at dominere vores velfærdsudvikling i det nye århundrede.

For Det Konservative Folkeparti er der ingen tvivl eller rysten på hånden. Vi vil gribe udfordringerne som nye muligheder, og vi er parate til at gennemføre de omlægninger og reformer, som skal til.

Tiden er inde til handling; analysearbejdet er gjort. Vi har igennem en årrække fået den ene rapport efter den anden fra snart sagt alle håndinstanser: vismændene, OECD, en række tværministerielle udvalg og Velfærdskommissionen og Socialkommissionen, for slet ikke at tale om Finansministeriets årlige finans- og budgetreddegørelse, som ligeledes gang på gang tager velfærdsdiskussionen op og peger på, at der er behov for reformer. Både vi og regeringen ved således, hvor hovedproblemet ligger.

Så sent som i maj måned 1996 kom Finansministeriet med en budgetreddegørelse om velfærdssamfundets veje. Fingern sættes her på det helt centrale: forholdet mellem det offentlige forbrug og skattetrykket og forholdet mellem antallet af erhvervsaktive og antallet af passivt forsørgede.

I denne redegørelse optegnes to muligheder frem mod år 2020. Man kalder det henholdsvis et fritids- og et arbejdsscenario.

I det såkaldte fritidsscenario har man forudsat to ting: for det første at andelen af den voksne befolkning på overførselsindkomst fortsætter med at stige, og for det andet at man under overenskomstforhandlingerne fortsætter med at

prioritere lavere arbejdstid, hvorved man i år 2020 vil være nede på en arbejdsuge på 32½ time.

I arbejdssceneriet forudsættes uændret arbejdstid og færre på overførsler i forhold til det, vi kender i dag.

Og analysen siger meget præcist, hvordan det vil gå, hvis vi fortsætter udviklingen frem mod stadig mere fritid: Hvis man i den situation blot ønsker at fastholde det nuværende niveau for den offentlige velfærdsservice og alene følger befolkningsudviklingen, vil skattetrykket skulle stige med 6 procentenheder.

I arbejdssceneriet vil der i samme periode og med samme velfærdsambitionsniveau tilsvarende kunne blive mulighed for en skatteletelse på 6 procentenheder.

Stiller man derimod krav om, at udbygnings-takten i den offentlige service skal fastholdes på det hidtidige niveau, vil udgifterne stige, og de vil stige – hold godt fast! – med ikke mindre end 34 pct., og det skal der jo som bekendt skaffes penge til at dække, og der er kun ét sted, hvorfra de kan skaffes, og det er fra skatteyderne. Det vil svare til en skattestigning på 14 procentenheder.

Må jeg lige minde om, at det her er ikke regnestykker, som er udarbejdet i Den Konservative Pressetjeneste, at det er Finansministeriets egne folk, der har lavet disse regnestykker.

Det vil ifølge Finansministeriet betyde, at man vil skulle forhøje den nuværende bundskat fra 8 pct. til 34 pct., og at skatteloftet vil skulle forhøjes fra 58 pct. – og hold nu godt fast igen! – til hele 84 pct.

Det er Finansministeriets analyse af, hvad der vil ske.

Efter konservativ opfattelse giver det sig selv, at udviklingen frem mod fritidssamfundet skal vendes til fordel for arbejdssceneriet, for det er en simpel forudsætning for, at vi kan matche de internationale udfordringer, vi står over for.

Finansministeriet siger det ligeud:

»Kun hvis vi kan øge den private beskæftigelse, bliver det muligt at fastholde eller udbygge den offentlige velfærdsservice uden skatteforhøjelser.

Summen af personer på overførsler og offentligt beskæftigede sat i forhold til det samlede antal beskæftigede er en helt central størrelse for, hvor meget der skal betales i skat. Overførslerne lægger i den forstand som en øgeunge pres på den offentlige velfærdsservice.«